

ГЛАВА ШЕСТА

СЪКРОВИЩЕТО В САКРАЛНАТА ТОПОГРАФИЯ

Подобна е ситуацията и относно мястото на съкровището в сакралната топография. Но с разлика, че то в някаква степен продължава да е утвърждаващ жизнеността на сакралните топоси. Затова едва ли е необходимо да се доказва плътната съотносимост между знанието за съкровище и сакралната топография. Тя е неоспорима най-вече заради това, че около повечето сакрални обекти битува знание за скрито съкровище. (Демирев 2013: 72-93) По-скоро е важно да се разглежда степента на тази съотносимост с оглед типа сакралност и динамиката на нейното продуциране в различни културни пластове спрямо семантиката на всеки обект и контекста на съкровищния топос. Или казано иначе, да се определи мястото и функцията на съкровището в сакралната топография.

Определяща е презумпцията, че съкровището е натоварено със сакрални характеристики и участва активно в сакрализацията на пространството. Затова е логично в наративите сакралните топоси да са натоварени и с функция на места, където е скрито (депозирано) съкровище. Голяма част от сакралните топоси са извън социалното пространство, което означава и неговото усвояване и превръщането му в свое чрез определени митологични и други представи. А в знанието за съкровище са вплетени много такива представи. Съкровището е скрито извън социума, но е в плътна връзка с него с оглед потребностите му.

Важно е да се подчертае, че ядро в образа на съкровището е златото. И в повечето случаи в местното знание се счита, че съкровище е златото и предмети, направени от него. И е